

Козма Тричковъ.

(1806—1867).

Единъ отъ благодѣлитѣ по народната просвѣта е и Козма Тричковъ. Той е нѣмалъ щастието да бже ученъ и човѣкъ на мисълта, нито пъкъ да взема лично участие въ българскитѣ национални домогвания, но той бѣ човѣкъ на труда, на постоянната работа, която облагородява, възвисява, въздига духа и чувствата, работа, въ която се крие величието на човѣка. Колкото по-скроменъ ни се прѣдставя образътъ на Козма Тричковъ, толкова по-милъ и симпатиченъ изпъква той прѣдъ насъ, толкова повече ни трогватъ задушевнитѣ чувства, които изявява къмъ своето отечество: безгранична прѣданостъ, безпрѣдѣлна обичъ, свойствена на оная идеалистична епоха — възраждането, се проявява тъй сжщо и чрѣзъ образа на Триčkova. Отѐчеството му се прѣдставя въ прѣлѣстителния видъ на сѣмейството, — нему той принадлежи всецѣло. „Като гледамъ, казва Тричковъ въ завѣщанието си, че отечеството ми България има голѣма нужда за умствено развитие, като българинъ, роденъ отъ родители българи православни, въ града Вратца, ако и отъ малкъ да съмъ напусналъ отечеството си, но понеже го обичахъ много, въ всичкия си животъ се трудихъ за неговото благоденствие, вървамъ че изпълнявамъ една отъ най-светитѣ длѣжности, като да въ помощъ на отечеството си съ малкия си имотъ, когото посвещавамъ за умственото му развитие“. Тая задушевна изповѣдь е изразъ на високо съзнание, на